

fjerner den kompensation for begrænsningen af rentefradraget, man gav boligejerne i forbindelse med skattereformen.

Jeg synes, at forslagets begrundelse bærer tydeligt præg af den frustration, som tilsyneladende breder sig hos visse oppositionspartier i mangel på saglig kritik af den politik, som regeringen har valgt at følge. Det forhold, at ejendomsværdierne er steget, er udtryk for, at der nu hersker gode forhold på ejerboligmarkedet – et klart produkt af den politik, som regeringen har ført.

Regeringen sørgede for ved skattereformen i 1993 at skabe gode kår, ikke mindst for boligejerne. Udspillet tog direkte sigte på at styrke prisudviklingen for ejerboliger. Skattereformen indeholdt bl.a. følgende elementer: Omprioriteringsmulighederne blev stærkt forbedret, gamle, højtforrentede kontantlån kan udskiftes med lavere forrentede med bevarelse af fradrag for kurstab. Der blev gennemført lavere marginalbeskatning. Den almindelige lejeværdisats blev sænket fra 2½ pct. til 2 pct. Den lave sats for pensionister blev sænket fra 1,2 pct. til 1 pct. Den progressive lejeværdisats blev sænket fra 7½ pct. til 6 pct., og der blev lagt grund til den almindelige konjunkturfremgang, som vi har oplevet.

Ved finanslovforliget for 1996 blev standardfradraget, som gives til ejere af en- og tofamilieboliger, forøget fra 2.000 kr. til 3.000 kr., hvilket gav boligejerne en yderligere fordel.

Også for Fremskridtspartiet, Venstre og Det Konservative Folkeparti må det da være forståeligt, at boligejerne har fået en varig fordel af sænkede lejeværdiprocenter. Fordelen ved en sænket lejeværdiprocent er ikke væk, fordi boligejerne oplever kraftige formueforøgelser i deres boliger. Tværtimod er boligejernes situation blevet markant forbedret, hvilket afspejler sig i det kraftige fald i antallet af tvangsauktioner og den forøgede omsætning af ejerboliger, hvor køberne står i kø for at købe.

Hvorfor skulle de det, hvis det er så forfærdeligt, som forslagsstillerne mener, at sidde i ejerbolig? Der er skabt tryghed for boligejerne. Det er kort og godt igen blevet attraktivt at sidde i ejerbolig. Vi er kommet væk fra 1980'ernes triste tilstand på boligområdet, hvor der var tvangsauktioner i stribevis, stavnsbinding af boligejerne, lavere priser osv.

Regeringens politik med lavere rente, lavere lejeværdi og lavere marginalsatser har medført, at nettoydelsen ved at bo i ejerbolig er blevet

lavere. Dette har gjort det muligt for mange boligejere, der tidligere var truet af tvangsauktioner, at blive siddende i deres bolig. Men de ændrede forhold har også afspejlet sig i højere priser, idet der med den lavere nettoydelse alt andet lige er basis for højere priser på ejendomme. Sådan er markedsmekanismen.

De stigende værdier på ejendomsmarkedet er således udtryk for, at regeringens politik er lykkedes både generelt og over for boligejerne. Så enkelt er det jo.

Forslagsstillerne kommer ind på forslag til, hvordan neutraliseringen af stigende ejendomsvurderinger kan udmøntes. Primært så forslagsstillerne gerne, at man fortsat skulle beregne lejeværdi og ejendomsskatte på grundlag af tidligere ejendomsvurderinger. Det vil sige, at man helt skulle se bort fra 20. almindelige vurdering og senere vurderinger, der er udtryk for den udvikling, der er sket på boligmarkedet med deraf følgende stigning i handelsværdierne. Noget sådant ville efter min opfattelse være ganske urimeligt.

Ud over dette forslag kommer der i beslutningsforslaget en række andre forslag. Et af dem retter sig mod de eksisterende begrænsningsregler i stigningen fra år til år og går ud på at sænke 20 pct.-satsen. Jeg har svært ved at se, hvorfor der netop nu skulle være grund til at ændre disse begrænsningsregler, som har fundet anvendelse i deres nuværende form siden 1982.

Forslagsstillerne foreslår som yderligere eksempler på ændringer, at progressionsgrænsen hæves, eller at reguleringen af progressionsgrænsen fjernes for nogle år, eller at den progressive sats på 6 pct. nedsættes. Når jeg ser dette, så synes jeg, der mangler en sammenhæng i forslaget, idet en fjernelse af den årlige regulering af progressionsgrænsen jo vil være en skærpelse af lejeværdibeskatningen. De årlige reguleringer i perioden 1992 til 1997 har flyttet progressionsgrænsen med hele 153.600 kr.

Boligen som beskatningsobjekt er et følsomt emne, og især lejeværdien kritiseres. Selv om lejeværdien er en upopulær skat, så er det en fornuftig skat. Den sikrer sammenhæng i skattesystemet. Beskatte vi afkastet af aktie- og obligationsinvesteringer, må vi også beskatte formue anbragt i boligen. Så enkelt er det. Det er noget, som bl.a. er blevet beskrevet adskillige gange af tidligere skatteminister Anders Fogh Rasmussen i forskellige skrifter, som jeg kan henvise til. At lejeværdien så stiger, fordi ejen-